

Arrest

nr. 98 611 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 november 2011 het Rijk binnen en diende op 18 november 2011 een asielaanvraag in. Op 25 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Kom origine. U werd geboren op 17 juli 1992 te Bamenda. In februari 2008 nam u deel aan de algemene staking in Kameroen. U werd opgepakt door de politie en vier dagen vastgehouden in de 'public security'. Onder druk van de Human Rights Defense Group (hierna HRDG), waar uw moeder lid van is, werd u vrijgelaten. U vertrok na dit incident voor een aantal maanden naar Douala. Bij uw terugkeer naar Bamenda hielp u uw moeder in het restaurant, ging u voetballen bij uw schoolteam en verkocht u af en toe de nieuwsbrief van HRDG op straat. Op 23 september 2009 werd u op straat opgepakt door twee politieagenten en meegenomen naar de 'public security'. Na een nacht werd u vrijgelaten waarbij de politiecommissaris u waarschuwde dat u zich niet meer moest bezighouden met dergelijke zaken. Twee dagen later vielen onbekenden in uw huis. Uw moeder werd aangevallen en u vluchtte weg via de achterdeur. Uw moeder werd gedurende een maand gehospitaliseerd. Na haar ontslag uit het ziekenhuis besloot ze dat het niet meer veilig was voor u en via een vriend die zaken deed werd u naar de Democratisch Republiek Congo gebracht. U verbleef daar een tijd bij een vrouw genaamd mama Kumbe. Om de tijd te verdrijven speelde u voetbal in het weekend. U werd opgemerkt en er werd u een test aangeboden bij een voetbalclub in Lubumbashi. U voetbalde een tijdje in Lubumbashi tot u van uw moeder hoorde dat u kon terugkeren naar Kameroen. Bij uw terugkeer had u een normaal leven, u hielp uw moeder in het restaurant. Op 1 oktober 2011 deed u mee aan de mars, georganiseerd door de Southern Cameroons National Council (hierna SCNC) naar aanleiding van de vijftigste verjaardag van de vereniging van het Franstalige en Engelstalige landsgedeelte. De politie greep in en u werd samen met anderen gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis van Buea. Na een drietal weken werd u door een bewaker naar een andere cel gebracht. U werd seksueel misbruikt en terug gebracht naar uw eerste cel. Een aantal dagen later kwam een Engelssprekende bewaker langs die u meenam buiten de gevangenis. Hij toonde u een pad dat u diende te volgen en op het einde van het pad wachtte uw moeder u op met een man. Jullie vertrokken onmiddellijk naar Douala. In november 2011 verliet u Kameroen. Op 14 november 2011 kwam u in België aan alwaar u op 18 november 2011 asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: uw originele identiteitskaart; een brief van de HRDG betreffende uw problemen in Kameroen; een kopie van de lidkaart van uw moeder van de HRDG; een brief van de SCNC; een medisch attest betreffende de ziekenhuisopname van uw moeder en twee medische attesten betreffende opgelopen verwondingen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst verklaarde u tijdens de nationale betoging van februari 2008 te zijn opgepakt en vier dagen te zijn vastgehouden in de 'public security'. U werd niet in beschuldiging gesteld (CGVS gehoorverslag p. 10). Met behulp van de HRDG zou u zonder gevolg vrijgelaten zijn (CGVS gehoorverslag p.6). Na uw vrijlating verbleef u een paar maanden in Douala waarna u terugkeerde naar Buea (CGVS gehoorverslag p.6). Eens terug in Buea speelde u voornamelijk voetbal in het schoolvoetbalteam, hielp u uw moeder in het restaurant en verkocht u af en toe nieuwsbrieven van de HRDG (CGVS gehoorverslag p. 6). U verklaarde geen problemen meer gekend te hebben tot 23 september 2009 (CGVS gehoorverslag p. 6). Op die datum werd u opgepakt door twee agenten in burger en een nacht vastgehouden in de 'public security' omwille van de verspreiding van de nieuwsbrief van de HRDG. De volgende dag werd u na een gesprek met de commissaris vrijgelaten. Twee dagen later zouden onbekenden bij uw moeder thuis zijn binnengevallen en haar mishandeld hebben (CGVS gehoorverslag p. 6). U verklaarde niet te weten waarom die inval heeft plaatsgevonden maar u vermoedt dat het met haar werk te maken had (CGVS gehoorverslag p. 11). Ten gevolge van dit incident zou u op vraag van uw moeder naar de Democratisch Republiek Congo zijn gegaan waar u verbleef tot september 2010 (CGVS gehoorverslag p. 11). Er dient op gewezen te worden dat u na de incidenten van februari 2008 en september 2009 Kameroen verlaten heeft voor de Democratisch Republiek Congo en daarna vrijwillig teruggekeerd bent naar Kameroen. U verklaarde dat uw moeder u vroeg om terug te komen naar Kameroen omdat alles in orde was (CGVS gehoorverslag p. 7). Ook verklaarde u dat u aan uw moeder vertelde dat u betaald werd om te voetballen in de Democratische Republiek Congo en dat dat niet slecht was maar dat voor u het allerbelangrijkste was dat u terugkeerde naar Kameroen (CGVS gehoorverslag p. 7). U verklaarde dat na uw terugkeer alles in orde was en dat u een normaal leven leidde (CGVS gehoorverslag p.7). Uw houding en verklaringen laten niet toe te besluiten dat u vervolging vreest van de Kameroense autoriteiten omwille van de feiten die hebben plaatsgevonden in 2008 en 2009.

Wat betreft uw arrestatie op 1 oktober 2011 stelt u dat u samen met wijlen F. C., de secretaris-generaal van de SCNC, werd opgepakt en vastgezet in dezelfde cel in de gevangenis van Buea en dat u via hem

bent vrijgekomen (CGVS gehoorverslag p. 7). Nergens uit informatie van het CGVS blijkt dat F. C. in oktober werd gearresteerd en vastgehouden in de gevangenis van Buea. Wel beschikt het CGVS over informatie dat F. C. zich op 1 oktober 2011 ontfemde over de militanten die vastgehouden werden door de 'Groupement Mobile d'Intervention' (GMI) en op 2 oktober 2011 een memorandum heeft ondertekend in naam van de militanten vastgehouden door de GMI. Dit doet vermoeden dat F. C. geen deel uitmaakte van de personen die toen werden vastgehouden (zie stuk 2. Antwoorddocument Cedoca 10/10/2012 in de blauwe map landeninformatie). U legt een brief voor van F. C. waarin hij stelt dat hij samen met u werd opgepakt (zie stuk 4. documenten groene map). Er dient echter te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dit stuk onmogelijk nagegaan kan worden en de bewijswaarde van dit stuk zeer relatief is vermits er geen enkele objectieve bron werd gevonden, noch door u werd aangebracht waaruit blijkt dat de secretaris-generaal van de SCNC werd opgepakt op 1 oktober 2011 naar aanleiding van de vijftigste verjaardag van de vereniging van het Franstalige en Engelstalige landsgedeelte en vastgehouden werd in de gevangenis van Buea.

Daarnaast verklaart u dat u samen met 23 andere manifestanten werd vastgehouden in de gevangenis van Buea. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat de manifestanten die deelnamen aan de mars op 1 oktober 2011 werden vastgehouden bij de GMI en de 'Judicial Police' in Buea. Nergens wordt er melding gemaakt van arrestanten die verbleven in de gevangenis van Buea (zie stuk 3 en 4 in de blauwe map landeninformatie).

Verder dient opgemerkt te worden dat u verklaarde na uw arrestatie in 2008 vrijgelaten te zijn nadat de HRDG druk had gezet op de autoriteiten (CGVS gehoorverslag p. 5). Gevraagd waarom de HRDG bij uw arrestatie op 1 oktober 2011 niet dezelfde stappen kon ondernemen antwoordt het niet te weten (CGVS gehoorverslag p. 13). Op de vraag of u niet gewoon de rechtsgang kon afwachten en legaal kon vrijkomen antwoordt u dat u dacht dat dat niet mogelijk was omdat ze zeiden dat niemand levend zou weggeraken (CGVS gehoorverslag p. 13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat er heel veel manifestanten werden opgepakt tijdens de mars en dat deze later voor de rechtbank werden gebracht (zie stuk 3. 'Cameroon: report on the historic commemoration of Southern Cameroons confiscated independence in Buea' in de blauwe map landeninformatie). U maakt niet aannemelijk dat, indien u effectief vastgehouden werd in de gevangenis van Buea, het niet mogelijk was voor u om de normale rechtsgang te doorlopen. Op basis van voorgaande vaststelling kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk gearresteerd en vastgehouden werd in de gevangenis van Buea naar aanleiding van de mars van 1 oktober 2011.

Overigens dienen er enkele bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaring dat u verkracht werd in de gevangenis van Buea. Vooreerst maakte u geen melding hiervan voor de dienst Vreemdelingenzaken. U stelde hierover dat u er op dat moment nog niet aan toe was om erover te praten (CGVS gehoorverslag p. 13). Hoewel er van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij alle essentiële elementen van zijn asielrelaas aan de asielinstanties kenbaar maakt kan er enigszins begrip worden opgebracht voor uw initiële terughoudendheid, indien u werkelijk dergelijke traumatische ervaring heeft doorgemaakt. Echter dient opgemerkt te worden dat u hierover wel verklaringen aflegde voor het CGVS (CGVS gehoorverslag p. 8) en dat deze niet stroken met uw verklaringen die u liet optekenen op 2/03/2012 bij de arts in het opvangcentrum in Eupen waar u sprak van herhaaldelijke verkrachtingen (zie stuk 7. documenten groene map). Er dient vastgesteld te worden dat u een bewijs van objectieve verwondingen voorlegt maar dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u vooreerst uw originele identiteitskaart voor. Dit stuk toont enkel uw identiteit aan die niet ter discussie staat. Met betrekking tot de brief van de HRDG betreffende uw problemen in Kameroen dient opgemerkt te worden dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien wordt in de brief gesteld dat u een slachtoffer bent van arrestaties, marteling en detentie omwille van uw betrokkenheid bij HRDG activiteiten. Evenwel bent u geen lid van de HRDG en gevraagd naar problemen die leden van de HRDG zouden hebben omwille van hun lidmaatschap stelt u daar niets over te weten (CGVS gehoorverslag p. 10). Met betrekking tot uw moeder stelt u te denken dat ze problemen had omwille van haar lidmaatschap maar u kan het niet met zekerheid zeggen (CGVS gehoorverslag p. 10). U kan bijgevolg niet duidelijk maken waarom u omwille van uw zeer beperkte activiteiten voor de HRDG vervolgd zou worden door de autoriteiten terwijl leden van de HRDG niet gevisieerd worden. De kopie van de lidkaart van uw moeder van de HRDG toont enkel aan dat ze lid

is van de HRDG. Wat betreft de kopie van het medisch attest betreffende de ziekenhuisopname van uw moeder dient opgemerkt te worden dat dit onleesbaar is en dat uzelf ook geen duidelijkheid kan verschaffen over de inhoud van het document (CGVS gehoorverslag p.9). Daarnaast betreft het een kopie waarvan de authenticiteit niet kan vastgesteld worden. Wat betreft de twee medische attesten opgesteld in België betreffende opgelopen verwondingen moet vastgesteld worden dat deze geen uitspraak doen over de omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen. De brief van de SCNC werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "ENIGE MIDDEL" de volgende schendingen in:

"Schending van artikel I Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoeker verklaarde dat hij een eerste keer in aanvaring kwam met de autoriteiten toen hij in 2008 werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan een algemenestaking, en een tweede keer in 2009 omdat hij op vraag van zijn moeder af en toe nieuwsbrieven verdeelde op straat van de "Human Rights Defense Group", een NGO waarbij zijn moeder aangesloten was. Daargelaten dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid hiervan kan aantonen, verklaarde verzoeker dat hij telkens na een paar dagen detentie werd vrijgelaten en nadien *"met een vriend"* naar Congo ging. In Lubumbashi speelde hij *"in een voetbalclub"*, die *"waren zeer tevreden"*; *"overtuigden me om voor het team te spelen"* en *"wilden me houden"* en hem hiervoor betaalden. Toen verzoeker aangaf terug te willen keren naar Kameroen *"bleven [ze] bellen dat ik moest blijven voetballen"* en *"zeiden dat ze alles konden doen en ook mijn moeder konden laten overkomen"*. Verzoeker verkoos echter zelf om terug te keren naar Kameroen en ook zijn moeder zei *"dat het belangrijkste was dat ik terug ging"* (gehoorverslag CGVS p.7) en *"verzekerde dat er geen problemen meer zouden zijn"*, wat ook niet het geval was want *"Daar was alles in orde"*; *"Ik had een normaal leven"* (gehoorverslag CGVS p.7). Verzoeker speelde officieel als voetballer zodat dient aangenomen te worden dat hij in het bezit was van Kameroense documenten die hem toelieten een verblijfsvergunning te verkrijgen. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker toen in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten. Verwerende partij stelt aldus terecht *"Het gegeven dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Kameroen, terwijl uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij een redelijk comfortabel leven had in de DRC, en zijn verklaringen dat na zijn terugkeer alles in orde was en dat hij een normaal leven leidde, tonen wel degelijk aan dat hij geen vrees voor vervolging heeft omwille van de feiten die hebben plaatsgevonden in 2008 en in 2009 in Kameroen"*. Aldus kan verzoeker bezwaarlijk volhouden waar hij in het verzoekschrift stelt zijn asielaanvraag tevens te baseren op de beweerde gebeurtenissen in 2008 en 2009.

3.5. Wat zijn beweerde arrestatie in 2011 betreft blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen aangaande deze gebeurtenissen, behept zijn met tal van ongeloofwaardigheden, incoherenties en strijdig zijn met de toegevoegde landeninformatie.

Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoeker, een professionele voetballer die enkel en alleen sporadisch *"krantjes en zo"* verdeelde voor de HRDG, een NGO waarvan zijn moeder lid was, maar *"was niet politiek actief"* (vragenlijst, p.3) en die geen politieke interesse aantoonde, in oktober 2011 op straat zou komen naar aanleiding van de *"50ste verjaardag van de vereniging van het Franstalig en Engelstalig landsgedeelte"*. Hoe dan ook, zelf al wordt verzoekers bewering geloofd, terwijl hij geen lid was van de SCNC noch betrokken was bij deze organisatie, kan evenmin worden gezien waarom hij hiervoor vervolgd zou worden in vluchtelingenrechtelijke zin, laat staan Kameroen moeten ontvluchten.

Bovendien komen verzoekers weinig overtuigende verklaringen voor als ge-ent op publiek bekende gebeurtenissen die niet zelf werden ervaren en strijdig zijn met objectieve informatie die verzoeker niet weerlegt. Verzoeker is immers niet ernstig waar hij de commissaris-generaal verwijt dat hij zich *“baseert op de informatie van CREDOCA [lees CEDOCA] die echter onvolledig wordt weergegeven”*, nu verzoeker zelf geen nuttige informatie in dit verband aanvoert en net zelf onvermeld laat dat in het CEDOCA rapport geconcludeerd wordt *“Nergens in de beschikbare bronnen wordt vermeld dat wijlen Secretaris Generaal Fidelis Chinkwo werd aangehouden in oktober 2011”*, en enkel de zin uitvergroot dat *“Dit sluit echter niet uit dat Chinkwo werd aangehouden”*, laat staan waar hij meent hieruit te kunnen afleiden dat Fidelis Chinkwo wel werd gearresteerd en dit op een plaats waar geen andere arrestanten van de betoging werden geplaatst. Verweerder herhaalt terecht op dat het administratief dossier zeer gedetailleerde informatie bevat inzake de gebeurtenissen van 1 tot 3 oktober 2011 en de betrokkenheid hierbij van Fidelis Chinkwo *“Uit de informatie van het CGVS blijkt wel dat National Vice Chairman van de SCNC Nfor Ngala Nfor op 10 oktober 2011 een open brief heeft geschreven waarin hij vermeldt dat wijlen Fidelis Chinkwo zich op 1 oktober 2011 heeft ontfemd over de militanten die werden vastgehouden door de GMI. In deze brief haalt Nfor Ngala Nfor alle gebeurtenissen aan die plaatsvonden tussen 1 en 5 oktober 2011, maar nergens in deze brief wordt vermeld dat Fidelis Chinkwo in deze periode werd aangehouden en/of vastgehouden, hoewel hij blijkbaar wel aanwezig was in het GMI-kantoor te Buea op 1 oktober 2011. Van een detentie gedurende 3 dagen in Buea gevangenis van Fidelis Chinkwo wordt helemaal niet gesproken. Bovendien blijkt uit de informatie dat Fidelis Chinkwo op 2 oktober 2011 een memorandum co-ondertekende dat werd geschreven in naam van de 150 activisten die op dat moment werden vastgehouden in de GMI-unit n° 5 (Great Soppo, Buea), wat de indruk wekt dat hij geen deel uitmaakte van de personen die op dat moment werden vastgehouden. Naast de naam van één van de vier ondertekenaars (Patrick Sianne) staat –onder andere- dat Sianne een “co-detainee” is, wat niet wordt gezegd van de andere ondertekenaars.”* Ook waar verzoeker verklaarde dat hij opgesloten werd in de gevangenis van Buea terwijl blijkt uit objectieve informatie dat de manifestanten op 1 oktober 2011 werden vastgehouden bij de GMI en de Judicial Police, beperkt hij zich tot het louter speculeren dat *“Nergens wordt uitgesloten dat deze personen eveneens werden opgesloten in de gevangenis van BUEA”* doch voert evenmin in dit verband objectieve elementen aan die hier enigszins kunnen op wijzen. Aldus weerlegt verzoeker geenszins de op objectieve, betrouwbare informatie gebaseerde bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekers verklaringen komen dan ook verzonnen voor.

3.6. De documenten die verzoeker neerlegde kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin vitiëren. Wat de medische attesten betreft dient te worden vastgesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Dit kan niet worden losgezien van verzoekers incoherente verklaringen inzake de beweerdde verkrachting. Zelfs indien verzoeker kan worden gevolgd dat hierover geen verklaringen werden afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat *“dergelijk gegeven gepaard gaat met een enorme schaamte en psychologische problemen”*, wordt geen verklaring gegeven waarom verzoeker over de feiten zelf kennelijk tegenstrijdig is. Verzoeker verklaarde immers op het CGVS dat hij slechts één keer verkracht werd (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 13), terwijl hij aan de dokter verklaarde dat dit herhaaldelijk gebeurde (zie stuk 7 documenten groene map). Dit klemmt temeer nu zoals verzoeker zelf benadrukt het dermate ernstige en ingrijpende gebeurtenissen betreft, zodat het onaanvaardbaar is dat verzoeker hierover niet eenduidig is indien hij de feiten in werkelijk heeft ervaren. Verzoeker bouwt zijn asielrelaas uit naarmate de procedure loopt nu geen geloof kan worden gehecht aan een arrestatie en evenmin aan de daaruit afgeleide beweringen.

3.7. Verzoeker staft zijn identiteit die niet ter discussie staat. Wat betreft de de kopie van de lidkaart van verzoekers moeder bij de HRDG dient te worden opgemerkt dat een partijkaart aantoonst dat de personen vernoemd op de kaart de beweging (financieel) steunen en op zich geen bewijs vormt van actief lidmaatschap, noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Tenslotte kunnen de brieven van de HRDG en van de SCNC verzoekers asielmotieven evenmin adstrueren nu het klaarblijkelijk complaisancestukken betreft, opgemaakt met oog op deze procedure, temeer nu de brief van de HRDG in strijd is met verzoekers verklaringen dat hij geen

problemen meer kende omwille van zijn betrokkenheid bij deze organisatie, en de brief van het SCNC in strijd is met de hoger besproken objectieve informatie uit het administratief dossier.

3.8. Verzoeker brengt in het verzoekschrift verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK